

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/88/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5416200883
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5416200883.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: ROVS JANEX, s.r.o., so sídlom Karola Salvu 2043, Ružomberok, IČO: 36 384 976, právne zastúpeného JUDr. Milanom Klobušiakom, advokátom so sídlom v P., Z. M. X, proti žalovanej: K. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. C., R. XXXX/XX, právne zastúpenej JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom v V. C., Q. A. XXXX/XX, o zaplatenie sumy 16.599,99 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín z 02. marca 2018, sp. zn. 5C/30/2016-326, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 16.599,99 € s príslušným úrokom z omeškania. Dospel k záveru, že žaloba žalobcu na plnenie podľa § 585 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k žalovanej je dôvodná. Nepovažoval za dôvodnú obranu žalovanej o neplatnosti Dohody z 15.04.2013 (ďalej len „Dohody“) v uzavretí právnych úkonov - pristúpení žalovanej k záväzku (v tom čase) maloletého Z. Z. a maloletého B. Z. podľa § 533 Občianskeho zákonníka, ako aj následnej dohody o urovaní uzavretej medzi žalobcom a žalovanou podľa § 585 Občianskeho zákonníka. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že dňa 15.04.2013 došlo k uzavretiu predmetnej Dohody medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako novým dlžníkom, na základe ktorej (v zmysle bodu 1) žalovaná pristúpila k dlhu maloletého Z. Z. a maloletého B. Z., ktorý v občianskom súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3C/40/2003 vymáhal (v tom čase) v prospech veriteľa ako žalobca Štátny fond rozvoja bývania (ďalej len „ŠFRB“) sumu 67.800 € (po 33.900 € od každého z pôvodných dlžníkov) ako zvyšok dlhu dlžníkov z úveru podľa Zmluvy o poskytnutí úveru č. 508/731/1996 uzatvorenej dňa 5. marca 1999. Podľa bodu 3 Dohody, veriteľ a dlžník sa dohodli, že sa urovnávajú tak, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi sumu 16.950 €. Nestotožnil sa s tvrdením žalovanej, že zmluvu uzatvárala v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že text Dohody vypracoval žalobca, pričom do procesu vytvárania znenia Dohody vstupovala aj žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu JUDr. J. Poláka, na základe čoho došlo k upraveniu bodu 4, 5 a 6 Dohody. Dohoda bola podpisovaná za prítomnosti strán sporu v Advokátskej kancelárii JUDr. J. Poláka. Aj v dôsledku upravenia bodu 4 Dohody zástupcom žalovanej, bola táto časť predmetom riešenia v otázke splatnosti záväzku v konaní vedenom na Okresnom súde v Dolnom Kubíne, keď rozsudkom z 27.4.2015 č.k. 5C/26/2015-65 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 25.11.2015 č.k. 7Co/463/2015-91 bola práve táto časť Dohody považovaná za neplatnú. V čase uzatvárania Dohody prebiehalo konanie vedené

na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 3C/40/2003, v ktorom ako žalobca vystupoval Štátny fond rozvoja bývaní a ako vedľajší účastník žalobca na základe jeho vstupu do konania z 17.05.2004. Žalobca v priebehu tohto konania poukázal, že nesplatená výška dlhu predstavuje 6.127.591,16 Sk, ktorú uznali dedičia v konaní o dedičstve za nespornú. Po uzatvorení Dohody z 15.04.2013 žalobca z predmetného konania ako vedľajší účastník vystúpil. Logickým vyústením Dohody je bod 6, v ktorom bola dojednaná odkladacia podmienka - právoplatné skončenie konania vedeného na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 3C/40/2003, ktorého výsledkom bude zamietnutie žaloby. Práve procesná aktivita vyvíjaná žalobcom, za účelom preukázania existencie dostatočného majetku poručiteľa, spôsobilého docieľiť uspokojenie záväzkov poručiteľa, ktoré jeho smrťou prešli na jeho deti, bolo tou rozhodnou skutočnosťou, pre ktorú došlo so žalovanou k uzatvoreniu predmetnej Dohody. Táto sa za svoje deti - maloletých dedičov zaviazala uspokojiť žalobcu v rozsahu podstatne nižšom, než v akom bola táto uplatnená v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 3C/40/2003. Ak sa žalovaná rozhodla napriek právnomu poradenstvu takýto právny úkon uzavrieť, nemožno hovoriť o existencii tiesne a nápadne nevýhodných podmienok. Ak motívom zo strany žalovanej na uzatvorenie Dohody bola jej snaha eliminovať možný nepriaznivý výsledok pre jej maloleté deti a získanie určitého času, jej argumentácia o neplatnosti Dohody môže napĺňať znaky v rozpore s dobrými mravmi. Nepovažoval za dôvodné tvrdenie žalovanej, že účastníkmi Dohody boli aj maloletí dlžníci - maloletý Z. a maloletý B.. Žalovaná Dohodu podpísala výlučne ako nový dlžník a nie ako zákonný zástupca maloletých detí. Podľa bodu 2 Dohody sa jednalo o pristúpenie k záväzku žalovanou podľa § 533 Občianskeho zákonníka, k čomu nebol potrebný súhlas pôvodných dlžníkov v zmysle § 28 Občianskeho zákonníka a § 119 CMP. Námietku neplatnosti Dohody z uvedených dôvodov považoval za nedôvodnú. Z Dohody nevyplývajú žiadne povinnosti pre pôvodných dlžníkov, ale len povinnosť žalovanej ako nového veriteľa zaplatiť žalobcovi sumu 16.950,- €. Žalovaná v rozpore so skutkovým stavom rozporovala tvrdenie žalobcu o tom, že v konaní vedenom na súde prvej inštancie sp. zn. 3C/40/2003 bola vymáhaná pohľadávka ŠFRB a nie pohľadávka žalobcu, ktorý v konaní vystupoval v pozícii vedľajšieho účastníka. Žalobca v konaní dokladoval, že v danom konaní po postúpení pohľadávky ŠFRB vymáhal pohľadávku ako postupca vo svojom mene, ale na účet žalobcu ako postupníka. Ďalej nepovažoval za dôvodnú obranu žalovanej o uzavretí Dohody z 15.04.2013 ako o simulovanom právnom úkone. Pokiaľ žalovaná mala postupovať podľa jej zástupcu len „naoko“, ide zo strany účastníka konajúceho v simulácii len o mentálnu rezerváciu, ktorá v zmysle rozhodovacej praxe súdov nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu. Nepovažoval za dôvodnú ani námietku prekážky rozhodnutia veci (res iudicata) vzhľadom na výsledok konania pod sp. zn. 3C/40/2003. Táto neodstrániteľná podmienka konania nemohla nastať už len pre netotožnosť okruhu strán sporu, keď v uvedenom konaní boli účastníkmi konania maloleté deti žalovanej a nie terajšia žalovaná. Taktiež na žalovanou tvrdý zánik pohľadávky jej splnením, nie je zrejmý žiadny ich súvis so žalobcom uplatneným nárokom na základe novej Dohody vznikutej urovnaním. Dôkazy predložené v konaní nepreukazujú, že by uzatvorením Dohody mala byť v celom rozsahu splatená tá časť postúpením nadobudnutej pohľadávky žalobcu, ktorej výška v čase jej postúpenia predstavovala 29.599.299,66 Sk; z toho na istine 18.605.496,87 Sk, na úrokoch z omeškania 10.993.802,72 Sk a ktorá je uvádzaná ako zostávajúci dlh v dedičskom rozhodnutí z 07.06.2007 sp. zn. D 742/97 vo výške 6.127.591,16 Sk (203.398,76 €). Prejav vôle strán zmluvy uzatvoriť dohodu o urovnaní podľa § 585 Občianskeho zákonníka, bolo možné vyvodiť aj na základe výkladového pravidla podľa § 35 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na gramatický význam jednotlivých použitých slov, nenasvedčuje taký slovný prejav vôle, inej vôle konajúcich osôb, než vôľu urovnať sa medzi sebou v súvislosti s pristúpením žalovanej k záväzku maloletých synov voči žalobcovi k pohľadávke špecifikovanej v bode 1 Dohody. Nový záväzok z urovnania, ktorého právna úprava je obsiahnutá v § 585 a nasl. Občianskeho zákonníka, nahrádzajúci dovtedajší záväzok maloletých detí, ku ktorému žalovaná ako ich matka pristúpila, je výrazne nižší než bol pôvodný záväzok uplatnený v konaní 3C/40/2003. Na základe uzavretej Dohody žalovanej nič nebránilo dohodnúť sa samostatne, len vo vzťahu k nej s veriteľom na urovnaní záväzku len vo vzťahu medzi nimi. Ak žalovaná v Dohode s pristúpením k záväzku maloletých dedičov sa súčasne so žalobcom ako veriteľom dohodla na urovnaní, vznikol jej tým nový záväzok z urovnania, nahrádzajúci len vo vzťahu medzi ňou a žalobcom ako veriteľom, pôvodný záväzok. Ak by žalovaná tento nový záväzok plnila, neprináležal by jej voči maloletým deťom postih podľa § 511 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na určitosť a zrozumiteľnosť prejavu vôle v Dohode, nemala vplyv ani Dohoda o urovnaní uzatvorená nasledujúceho dňa medzi žalobcom a ďalším dedičom poručiteľa Ing. M. L., keďže táto neobsahuje dohodu o pristúpení k záväzku. Len skutočnosť, že v Dohode z 15.04.2013 nie sú odkazy na príslušné zákonné ustanovenia, nemá vplyv na platnosť Dohody, ak z jej obsahu je zrejmá prejavená vôľa. Za nedôvodnú považoval aj vznesenú námietku premlčania na plnenie na základe Dohody z 15.04.2013, keďže k naplneniu účinkov Dohody na základe odkladacej podmienky došlo až právoplatným skončením

konania sp. zn. 3C/40/2003, ku ktorému došlo dňa 29.04.2014. Závazok z urovnania mohol byť prvýkrát uplatnený s ohľadom na režim ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, dňom nasledujúcim po splnení odkladacej podmienky. Z dedičského rozhodnutia v tzv. základnom dedičskom konaní po poručiteľovi B. L. z 07.06.2007 č.k. D 742/97-1499 vyplýva, že všeobecná hodnota majetku poručiteľa bola ustálená na sumu 19.343.640,17 Sk, výška pasív 10.330.111,96 Sk a čistá hodnota dedičstva 9.013.528,21 Sk. Po smrti poručiteľa, len majetok poručiteľa špecifikovaný pod bodom A/, B/, D/, E/ a H/ týkajúci sa celkovo z uvedeného okruhu nehnuteľností 5 stavieb s pozemkami, došlo k jeho speňaženiu za celkovo 24.000.000 Sk. V doterajšom uspokojení časti pohľadávky žalobcu počas uvedeného dedičského konania došlo výlučne z majetku patriaceho do dedičstva poručiteľa. Medzi pasívami dedičstva je radená aj pohľadávka žalobcu vo výške 6.127.591,16 Sk. Pri vychádzaní z hodnoty dedičstva po poručiteľovi, uvádzanej v základnom dedičskom konaní ako jeho všeobecnej hodnoty - 19.343.640,17 Sk a v konaní o novoobjavenom majetku poručiteľa - 164.678,57 €, čo spolu predstavuje sumu 806.769,79 €, tak na maloletých dedičov Z. a B. Z. pripadá dedičstvo v hodnote 134.461,63 €. Ak malo byť podľa rozsudku Okresného súdu Ružomberok z 18.07.2013 č.k. 3C/40/2003-470 doposiaľ plnené na dlhy poručiteľa po jeho smrti celkovo sumou 22.423.089 Sk (744.310,20 €), jedná sa zo strany dedičov o plnenie nižšie o 62.459,59 €, než predstavuje hodnota nimi zdedeného majetku, do výšky ktorého dedičia s poukazom na ust. § 470 Občianskeho zákonníka zodpovedajú za dlhy poručiteľa podľa pomeru toho, čo z dedičstva nadobudli k celému dedičstvu. Na každého z maloletých dedičov pripadá úhrada dlhov v sume 124.051,70 Sk. Doposiaľ uskutočnené plnenie týchto dedičov neprevyšuje uvedenú hodnotu nimi zdedeného majetku, ktorá je u každého z nich nižšia o 10.409,93 €. Uvedené posudzovanie je však bez právneho významu, keďže žalovaná na základe dohody z urovnania sa zaviazala zaplatiť žalobcovi nový záväzok, nahradzujúci jej dovtedajší záväzok. Predmetom tohto sporu nebol nárok žalobcu tvoriaci predmet konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 3C/40/2003, ale nárok žalovanej vyplývajúci z Dohody z 15.04.2013. Napriek uvedenému vykonal dokazovanie aj prieskumom zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi ŠFRB ako postupcom a žalobcom ako postupníkom z 15.08.2003, z ktorej vyplýva, že jej predmetom bolo postúpenie pohľadávky zo Zmluvy o poskytnutí úveru č. 508/731/1996 z 05.03.1997 a to pohľadávka z nesplatenej istiny úveru v zostatkovej časti 18.605.496,87 Sk a predmetom posúdenia okrem istiny bolo aj príslušenstvo, penále a pokuty - nesplatený úrok 10.993.802,79 Sk, čo spolu predstavuje sumu 29.599.299,66 Sk. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa stal veriteľom pohľadávky, ktorá bola ešte pred jej postúpením uplatnená v konaní vedenom pod sp. zn. 3C/40/2003, pričom v zmysle Dodatku č. 2 k Zmluve o postúpení pohľadávky, naďalej pohľadávku vymáhal postupca na účet žalobcu, čo bolo v uvedenom konaní jednoznačne žalobcom dokladované. Z uvedených dôvodov preto žalobe žalobcu vyhovel, pričom žalobca jednostranne započítal voči svojej pohľadávke z Dohody vo výške 16.950 €, svoj záväzok voči žalovanej vzniknutý z konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 5C/26/2015 v celkovej výške 350,01 €. Rozdiel predstavuje žalovanú pohľadávku vo výške 16.599,99 €. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. S právnym záverom súdu prvej inštancie sa nestotožnila. Súd prvej inštancie nerešpektoval právne záväzné vyriešenie prejudiciálnej otázky - existencie zodpovednosti jej maloletých detí za dlhy poručiteľa B. L., ktorá hmotnoprávna otázka bola právoplatne vyriešená v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3C/40/2003, pod sp. zn. 3C/132/2010, v konaní vedenom na Krajskom súde v Žiline 9Co/482/2013 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 28Cb/1114/1993, v ktorých súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, keď ustálil, že dedičia z nadobudnutého dedičstva plnili nad rámec zákonnej povinnosti. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 133/2009, 5 MCdo 16/2010, nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 349/09-36, pri výklade podmienok zásady prejudiciality v zmysle § 135 ods. 2 a § 159 ods. 2 O.s.p. Keďže súd nemôže ako prejudiciálnu otázku riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia je akékoľvek „nové“ právne posudzovanie právoplatného súdneho rozhodnutia v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov vylúčené (neprípustné). Uvedený stav riešila súdna prax v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 231/2013 zo dňa 25.6.2014 ako aj v uznesení z 31.1.2012 sp. zn. 1 Cdo 44/2010. Súd prvej inštancie sa v bodoch 39 - 43 odôvodnenia rozhodovacia praxou súdov neriadil, samostatne posudzoval a polemizoval so správnosťou určenia výšky aktív a pasív dedičstva po poručiteľovi a takýto postup je v rozpore so zmyslom a účelom

ustanovenia § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj s obsahom dedičského rozhodnutia Okresného súdu Ružomberok sp. zn. D 742/97 z 07.06.2007 a ostatnými rozhodnutiami súdov vo vyššie spomínaných konaniach. Zodpovednosť dedičov bola limitovaná sumou 642.091,22 €, pričom dedičia na dlhoch poručiteľa plnili vo výške 744.310,20 €, ich zodpovednosť za dlhy poručiteľa preto zanikla. Miera zodpovednosti dedičov za dlhy zaťažujúce dedičstvo je určená cenou zanechaného majetku tak, ako je zistená v konaní o dedičstve. Na základe uvedeného právneho posúdenia posudzovali hodnotu dedičstva aj súdy v konaní vedenom pod sp. zn. 3C/132/2010, v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/482/2013, ako aj Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 28Cb 1114/1993. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj otázku platnosti Dohody zo dňa 15.04.2013, keďže sa jedná o absolútne neplatný právny úkon. V zmysle § 533 Občianskeho zákonníka, tretia osoba môže platne a účinne pristúpiť iba k už existujúcemu záväzku, pričom v dohode o pristúpení musí byť podľa súdu záväzok jasný a presne špecifikovaný, okrem iného, aj čo do jeho výšky, teda musí byť určitý. Jedná sa o prípad pasívnej solidarity podľa § 511 Občianskeho zákonníka, čo znamená, že ak dlžník v rozsahu uplatneného nároku dlh sám nesplní, je oprávnený požadovať náhradu od ostatných dlžníkov podľa ich podielov. V danom prípade by táto úprava nemohla platiť, pretože pôvodní dlžníci uspeli v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3C/40/2003, keď voči pôvodným dlžníkom bola žaloba v plnom rozsahu zamietnutá. Dedičia poručiteľa - maloletý Z. Z. a maloletý B. Z. boli zodpovední za dlhy poručiteľa, každý samostatne do výšky hodnoty nadobudnutého majetku v sume 107.015,21 €. Dedičia už plnili za dlhy poručiteľa sumu 744.310,20 €, pričom na maloletého Z. a maloletého B. pripadá výška plnenia 1/3, t.j. 248.103,40 €, z toho samostatne na každého z nich pripadá suma 124.051,70 €. Každý z nich už plnil nad rámec zákonnej povinnosti sumu 17.036,49 €. Pristúpenie k záväzku predpokladá predovšetkým existenciu pôvodného záväzkového právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom. Účinnosť vyhlásenia o pristúpení k dlhu predpokladá existenciu záväzkového pomeru, ku ktorému má byť pristúpené (Ro VS v Prahe z 4.4.1996 sp. zn. 5 Cmo 131/1995). Je zrejmé, že pohľadávka žalobcu bola súčasťou pohľadávky tvoriacej predmet konania 3C/40/2003, v ktorej žalobca vystupoval ako vedľajší účastník, pričom aj na základe výpovede žalobcu na pojednávaní dňa 27.4.2015 v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/26/2015 vyplýva, že pohľadávku si žalobca uplatňuje po druhýkrát. Keďže o pôvodnej pohľadávke bolo právoplatne rozhodnuté v celom rozsahu uplatnenia, maloletý Z. a maloletý B. nie sú povinní plniť z titulu neexistencie dedičskej zodpovednosti za dlhy poručiteľa a z tohto dôvodu nemohla žalovaná platne pristúpiť podľa bodu 2 Dohody k dlhu ako ďalší dlžník do neexistujúceho záväzkového právneho vzťahu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu prax súdov pri posudzovaní absolútnej neplatnosti právneho úkonu (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. júla 2012, sp. zn. 5 Cdo 208/2010), ako aj pri posudzovaní platnosti právneho úkonu z hľadiska toho, ak právny úkon trpí vadami vôle alebo trpí vadami prejavu vôle (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19.10.2010, sp. zn. 5M Cdo 11/2019). Dohoda je neplatná z dôvodu nedostatku prejavu vôle na jej strane, keďže bola robená len na oko, za účelom, aby dosiahla pasivitu žalobcu v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3C/40/2003. Dohoda z 15.04.2013 nie je dohodou o urovaní v zmysle § 585 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorú možno uzavrieť len medzi veriteľom a pôvodným dlžníkom. Nový dlžník nemôže urovnať svoj dlh, ktorý neexistuje. Žalobca uplatňuje nárok na základe postúpenia pohľadávky uzavretej medzi ŠFRB ako postupcom a ním ako postupníkom, predmetom ktorej bolo postúpenie pohľadávky titulom poskytnutia úveru č. 508/731/1996 na základe zmluvy z 5.3.1997 uzatvorenej medzi ŠFRB a dlžníkom Ing. B. L.. Žalobca ako postupník je len právnym nástupcom pôvodného veriteľa a na neho sa v plnom rozsahu vzťahuje ustanovenie § 159 ods. 2 O.s.p., ako aj § 228 ods. 1 CSP. Vo vzťahu k nej to znamená, že z procesného hľadiska mohla byť nanajvýš právnym zástupcom dedičov poručiteľa, nakoľko v Dohode z 15.4.2013 sa uvádza ten istý dlh, ktorý bol predmetom vymáhania v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3C/40/2003. Že sa jedná o prekážku veci rozhodnutej vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13.10.2009, sp. zn. 5 Cdo 120/2009. Ohľadom existencie prekážky konania (res iudicata) sa súd prvej inštancie vysporiadal nesprávne. ŠFRB ako žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok mal vziať žalobu v rozsahu uplatneného nároku vo výške 6.127.591,16 Sk späť. Ak tak neurobil a o tejto sume bolo právoplatne rozhodnuté tak, že žaloba bola zamietnutá v plnom rozsahu, žalobca už nemohol pohľadávku uplatňovať v tomto konaní. Jedná sa o procesný dôvod neopodstatnenosti podania žaloby. Ďalej má za to, že žalobca si nesplnil svoju dôkaznú povinnosť vo vzťahu k preukázaniu svojej aktívnej legitímácie, na základe Dohody z 15.04.2013 ani vo vzťahu k existencii zodpovednosti dedičov poručiteľa. Dôkaznú povinnosť v tomto smere mal žalobca, ktorý si ju nesplnil a jeho nečinnosť suploval súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, čo zakladá arbitrárnosť napadnutého rozsudku. Žalobca ani v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3C/40/2003 nepredložil dôkazy, ktoré by určitým spôsobom vymedzili jeho pohľadávku voči jej maloletým deťom. Aj z tohto dôvodu je potrebné

považovať Dohodu z 15.04.2013 za neplatný právny úkon z dôvodu porušenia ustanovenia § 179 O.s.p., v zmysle § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka. V zmysle § 533 Občianskeho zákonníka, tretia osoba môže platne a účinne pristúpiť iba k už existujúcemu záväzku, pričom v dohode o pristúpení k takémuto záväzku musí byť záväzok jasný a presne špecifikovaný, okrem iného, aj čo do jeho výšky a musí byť určitý. Tieto atribúty Dohoda z 15.04.2013 nespĺňa, keďže nemožno pripustiť, aby ktokoľvek pristupoval k záväzku bez toho, aby poznal, v akej konkrétnej výške je záväzok, ku ktorému má pristúpiť, či a kedy vôbec vznikne. V Dohode z 15.04.2013 výška záväzku nie je vyjadrená vôbec, hoci návrh Dohody pripravoval sám žalobca. Ona samotná účastníkom dedičského konania po nebohom B. L. nebola. Poukazuje na právnu teóriu § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej k urovneniu môže dôjsť len vtedy, ak medzi určitými subjektmi už predtým existoval záväzok, ktorý sa stal medzi nimi sporným alebo pochybným. Dohodu o urovnení musia uzavrieť účastníci, medzi ktorými existuje určitý právny vzťah a nemôže byť úkonom, z ktorého vzniká záväzok pre subjekt, pre ktorý dosiaľ žiadny záväzok neexistoval. V danom prípade medzi žalobcom a ňou neexistoval žiadny právny vzťah, tento teoreticky mohol vzniknúť len medzi žalobcom vo vzťahu k maloletým deťom, pričom pre takýto právny úkon by sa vyžadovalo schválenie súdu postupom podľa vtedy platného § 179 O.s.p. Takto uzavretá Dohoda 15.04.2013 je neplatným právnym v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žiadala rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že súd žalobu žalobcu zamietne.

3. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalovanej žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdiť. Nestotožnil sa s tvrdením žalovanej, že rozsudkom Okresného súdu Ružomberok z 18.7.2013 č.k. 3C/40/2003-470 bola vyriešená prejudiciálna otázka k tomuto konaniu a že by súd mal byť týmto rozhodnutím viazaný v zmysle § 193 a § 194 CSP. Taktiež sa nestotožňuje s tvrdením žalovanej, že miera zodpovednosti dedičov za dlhy zaťažujúce dedičstvo je určená cenou zanechaného majetku tak, ako je zistená v konaní o dedičstve. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu prax súdov, napríklad na R 46/63 alebo rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 146/2005, v zmysle ktorých, v konaní o splnenie poručiťovho dlhu nie je súd cenou dedičstva zistenou v dedičskom konaní viazaný. Tieto skutočnosti súd prvej inštancie dôsledne vyhodnotil v bode 43. odôvodnenia. Nesprávne je hodnotenie žalovanej v odvolaní, že pristúpenie k záväzku predpokladá existenciu pôvodného záväzkového vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom a účinnosť vyhlásenia o pristúpení k dlhu predpokladá existenciu záväzkového pomeru, ku ktorému má byť pristúpené. V súvislosti s uvedeným poukazuje na skutočnosť, že cena zdedeného majetku podľa jeho skutočnej hodnoty speňaženia v dražbách, bola minimálne 1.375.509 €, čiže zodpovednosť dedičov za dlhy poručiťela po odpočítaní ich plnenia existuje doposiaľ vo výške minimálne 631.119 €, teda každý z bratov Z. zodpovedá za dlhy ešte vo výške 105.199,80 €. Zodpovednosť dedičov za dlhy poručiťela už nebude vyčerpaná nikdy, keďže ostatní veritelia sa o svoje práva vôbec nestarali a nechali ich premlčať. Dlhy dedičov bratov Z. v čase pristúpenia žalovanej k nim existovali a konečne existujú doposiaľ, na základe čoho mohla žalovaná k nim platne pristúpiť. Pre úplnosť je potrebné uviesť aj to, že ani vyčerpaním ceny dedičstva plnením veriteľom pohľadávka veriteľov nezaniká. Je tomu tak preto, lebo so zánikom zodpovednosti dediča za dlhy poručiťela zákon zánik dlhu nespája. Právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3C/40/2003-470 dlh dedičov nezanikol, keďže sa jedná deklaratórne rozhodnutie majúce procesný charakter a nemá žiadne hmotnoprávne účinky na strany sporu. Nemôže sa jednať ani o prekážku rozhodnutia veci, keďže rozhodnutie sa netýka tých istých strán sporu (predtým účastníkov). Tvrdenie žalovanej, že pristúpením k dlhom dedičov Z. a B. Z. stala sa ich právnym nástupcom, nemá oporu v zákone. V zmysle § 533 Občianskeho zákonníka sa nejedná o právne nástupníctvo, ale len o pristúpenie osoby k záväzku bez súhlasu dlžníka písomnou dohodou. Žalovaná sa nemôže domáhať neplatnosti dohody na základe tvrdenia, že Dohodu z 15.4.2013 uzatvorila len na oko a že jej prejav vôle nebol vážny. Za daného stavu by sa neplatnosti dohody mohol domáhať len on. Podvodné konanie jedného z účastníkov zmluvy pri jej uzavretí je dôvodom neplatnosti zmluvy podľa § 49a Občianskeho zákonníka, ktorého sa môže dovolať len druhý účastník zmluvy (§ 40a Občianskeho zákonníka). Nie je v rozpore s hmotným právom, ak dohodu o urovnení uzatvorí len jeden zo solidárnych dlžníkov, splatnosť záväzkov nemusí byť totožná, záväzok každého z nich sa zvlášť premlčuje. Pokiaľ žalovaná v Dohode z 15.04.2013 pristúpila k dlhu svojich detí, mohla sa následne dohodnúť aj o urovnení, čo do výšky sporného dlhu.

4. Žalovaná vo vyjadrení k podanému vyjadreniu žalobcu (v replike) považovala tvrdenia žalobcu za scestné, nemajúce oporu v skutkovom stave. Je zrejmé, že žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3C/40/2003 uplatnil nároky voči jej maloletým deťom titulom pohľadávky, ktorú mal nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení pohľadávky od Štátneho fondu

rozvoja bývania. Preto nemôže obstať jeho tvrdenie, že právne záväzné riešenie prejuciálnej otázky (existencia zodpovednosti maloletých detí za dlhy poručiteľa B. L.), ktorá hmotnoprávna otázka bola právoplatne vyriešená v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3C/40/2003 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 9Co/482/2013 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 28Cb/1114/1993, sa na žalobcu nevzťahuje. Pokiaľ v uvedených konaniach súd žalobu v celom rozsahu zamietol, ustálil, že dedičia z nadobudnutého dedičstva plnili nad rámec zákonnej povinnosti. Sám žalobca tvrdil, že ponechal vymáhanie pohľadávky v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3C/40/2003 a tým využil možnosť podľa § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Potom by mohol nastať postup podľa § 526 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého postupca môže pohľadávku vymáhať iba v prípade, že ju nevymáha postupník a postupca preukáže dlžníkovi súhlas postupníka s týmto vymáhaním. Tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie nebol pri zisťovaní výšky všeobecnej ceny majetku nadobudnutého dedením viazaný výrokom dedičských rozhodnutí, je v rozpore s právnou vetou uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22.07.2010, sp. zn. 4MCdo/18/2009 podľa ktorej, ak k vyporiadaniu dlhu dohodou medzi dedičmi a veriteľom nedôjde, spôsob, akým zodpovedajú za poručiťelove dlhy, vyplýva priamo z ustanovenia § 470 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, v akom rozsahu dedič zodpovedá za dlhy poručiťel'a a teda v akom rozsahu prechádzajú na neho povinnosti poručiťel'a, je zrejmá z rozhodnutia súdu o dedičstve alebo z osvedčenia o dedičstve vydaného notárom bez ohľadu na to, či veriteľ do dedičstva pohľadávku prihlásil a či v rozhodnutí bol tento dlh v súpise pasív uvedený. Preto súd prvej inštancie bol viazaný výškou hodnoty nadobudnutého dedičstva tak, ako bolo určené v právoplatných dedičských rozhodnutiach s prihliadnutím na princíp právnej istoty a pre strany sporu je záväzné vyriešenie prejudiciálnej otázky, tak ako bola vyriešená v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3C/40/2003 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 9Co/482/2013 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 28Cb/1114/1993.

5. Žalobca vo vyjadrení k replike žalovanej (v tzv. duplike) poukázal na svoje stanovisko v podaní č. 7, ako aj na závery súdu prvej inštancie, ktorý sa s tvrdeniami žalovanej v dôvodoch svojho rozhodnutia zaoberal. Opätovne poukázal na právne účastníctvo, ako aj uplatnené nároky v konaniach vedených na Okresnom súde Ružomberok sp. zn. 3C/40/2003 a na Okresnom súde Dolný Kubín sp. zn. 5C/30/2016, z ktorých je zrejmé, že právny vzťah medzi ním a žalovanou v konaní na Okresnom súde Dolný Kubín sp. zn. 5C/30/2016 a počas konania Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3C/40/2003 neexistoval a ten vznikol až právoplatnosťou rozhodnutia Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3C/40/2003 (dňom 29.04.2013). Práve právoplatnosť citovaného rozhodnutia vyvoláva právne účinky Dohody z 15.04.2013. Pokiaľ by predmetné konanie na Okresnom súde Ružomberok sp. zn. 3C/40/2003 skončilo iným ako zamietavým rozhodnutím, Dohoda by účinnosť nenadobudla. Okresný súd Ružomberok rozsudkom sp. zn. 3C/40/2003-470 zamietol žalobu ŠFRB z dôvodu čiastočného premlčania nároku a z dôvodu, že dedičia plnením vyčerpali cenu dedičstva, preto za dlhy poručiťel'a nezodpovedajú. Opätovne poukazuje na výklad ustanovenia § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že premlčaním dlh nezaniká, viď podporne aj rozsudok NS ČR 21 Cdo/3138/2007. Z tohto následne vyplýva, že aj po právoplatnosti rozsudku vo veci 3C/40/2003 dedičia naďalej zostali dlžníkmi podľa pomeru výšky na dedičstve. Z tohto dôvodu žalovaná mohla platne pristúpiť k dlhu a urovnať ho na základe Dohody z 15.04.2013.

6. Žalovaná v ďalšom podaní z 07.02.2019 opätovne poukázala na skutočnosti, ktoré uviedla v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj v replike.

7. Na základe podaného dovolania žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 13. februára 2019 sp.zn. 7Co/148/2018 Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 27. mája 2021 sp.zn. 4 Cdo 245/2019 predmetný rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v bode 17. vo vzťahu k posúdeniu platnosti Dohody z 15.04.2013 - vyslovenia súhlasu súdu v zmysle § 28 Občianskeho zákonníka v spojení s § 179 O.s.p. v nadväznosti na ust. § 39 Občianskeho zákonníka - považoval za zmätočné vzhľadom na nejednoznačnosť vyjadrenia platnosti alebo neplatnosti Dohody ako právneho úkonu z uvádzaného dôvodu. Znenie bodu 20. odôvodnenia rozsudku neobsahuje žiadne odôvodnenie ohľadom posúdenia plnenia v zmysle § 470 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k realizácii záložného práva a jeho výšky, s odpočítaním nákladov dražby a odmeny dražobníka. V bode 44. odôvodnenia rozsudku - konštatovanie o účinkoch dohody z urovnania pri spoločnom posudzovaní situácie žalovanej a maloletých dedičov, keď sa Dohodou docielilo, že nový záväzok žalovanej je nižší, než rozsah, v akom by maloletí dedičia ešte zodpovedali za dlhy poručiťel'a - vytýkal, že odvolací súd k tomuto záveru súdu prvej inštancie nezaujal žiadne

stanovisko. Dovolací súd nad rámec dovolacieho konania poukázal na účel a význam dohody o urovaní v zmysle § 585 Občianskeho zákonníka, ako je podrobne vysvetlené v bode 18. odôvodnenia uznesenia.

8. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) stranou sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) po nariadení odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách § 379 a § 380 CSP, ktorý podľa § 387 ods. 1 CSP ako správny potvrdil.

9. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací po zrušení predchádzajúceho rozsudku odvolacieho súdu z 13. februára 2019 sp.zn. 7Co/148/2018 na základe uznesenia Najvyššieho súdu SR z 27. mája 2021 sp.zn. 4 Cdo 245/2019, v zmysle dôvodov a intencií dovolacieho súdu, na základe vykonaného a doplneného dokazovania na následnom odvolacom pojednávaní dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu 16.599,99 € s príslušným úrokom z omeškania, a to na základe skutkových a právnych záverov, v rozhodnutí súdu prvej inštancie uvedených.

10. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie ako aj vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie je potrebné súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že Dohoda z 15.04.2013 je platným právnym úkonom, z hľadiska obsahu sa jednalo o uzatvorenie právneho vzťahu medzi žalobcom na strane jednej a žalovanou na strane druhej, predmetom ktorej bolo: 1. uzavretie zmluvy medzi žalobcom a žalovanou o prístupí žalovanej k záväzku pôvodných dlžníkov, v tom čase maloletého Z. Z. a maloletého B. Z. v zmysle podmienok § 533 Občianskeho zákonníka a 2. uzavretie dohody o urovaní medzi žalobcom a žalovanou na základe podmienok § 585 Občianskeho zákonníka. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní odvolací súd sa nemohol stotožniť s tvrdením (námietkami) žalovanej, že pristúpila k záväzku v mene pôvodných dlžníkov - maloletého Z. Z. a maloletého B. Z. a že by bol potrebný súhlas súdu k takémuto právnemu úkonu podľa § 28 Občianskeho zákonníka, vychádzajúc už zo zmyslu, účelu a výkladu ust. § 533 Občianskeho zákonníka ako aj z chronológie obsahu písomnej Dohody z 15.04.2013, z ktorej bolo možné vyvodíť, že jej predmetom bolo najskôr uzavretie právneho úkonu pristúpenia k záväzku pôvodných dlžníkov žalovanou s následným uzatvorením dohody o urovaní medzi žalobcom a žalovanou podľa § 585 Občianskeho zákonníka. V tomto smere boli/sú bezpredmetné námietky žalovanej o neplatnosti Dohody v časti, ktorou žalovaná pristúpila k záväzku pôvodných dlžníkov v zmysle podmienok § 533 Občianskeho zákonníka vychádzajúc zo zákonných podmienok ust. § 585 Občianskeho zákonníka - dohody o urovaní, ktorou si účastníci záväzkového právneho vzťahu (v danom prípade na základe pristúpenia k záväzku žalovanou) odstraňovali spornosť alebo pochybnosť vzájomných práv a povinností s tým, že ich tieto ruší a nahradzuje ich novými, t.j. doterajší záväzok zaniká a je nahradený novým záväzkom. Ako ďalej vyplýva z citácie bodu 18. odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR z 27. mája 2021, podmienkou platnosti dohody o urovaní pritom nie je existencia pôvodného (urovnávaného) právneho vzťahu medzi účastníkmi, účelom urovnania je predísť ďalším nezrovnalostiam alebo sporom tým, že pôvodný záväzok, v ktorom sa sporné právo vyskytlo (v postavení žalovanej ako ďalšieho dlžníka na základe pristúpenia k záväzku podľa § 533 Občianskeho zákonníka) sa ruší a nahradzuje sa novým záväzkom. Z daného uzatvoreného právneho vzťahu ďalej okrem iného vyplýva, že ust. § 586 ods. 1 Občianskeho zákonníka chráni urovanie pred sankciou neplatnosti pre prípad, že pri uzatváraní dohody o urovaní došlo k omylu v tom, čo je medzi stranami sporné, či pochybné, a teda v akom rozsahu sa má urovanie týkať doterajšieho záväzku.

11. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, pokiaľ žalovaná na základe Dohody z 15.04.2013 najskôr uzatvorila právny úkon pristúpenia záväzku v zmysle § 533 Občianskeho zákonníka a následne uzatvorila dohodu o urovaní podľa § 585 Občianskeho zákonníka, na prípadné námietky žalovanej o neplatnosti právneho úkonu pristúpenia k záväzku v zmysle § 533 Občianskeho zákonníka odvolací súd prihliadať nemohol, keďže záväzok vzniknutý na základe pristúpenia záväzku zo strany žalovanej bol nahradený novým záväzkom - dohodou o urovaní, ktorým sa zároveň odstraňovali prípadné nezrovnalosti a nezrovnalosti vyplývajúce z pôvodného záväzku. V tomto smere sú správne skutkového zistenia súdu prvej inštancie uvedené v bodoch 42 a 43. odôvodnenia, keď vychádzal z hodnoty dedičstva po poručiteľovi, uvádzaných v základnom dedičskom konaní ako jeho všeobecnej hodnoty - 19.343.640,17 Sk (642.091,22 €) a hodnoty uvádzanej v konaní o novoobjavenom majetku poručiteľa - 164.678,57 €, čo spolu predstavuje sumu 806.769,79 €, čo znamená, že na maloletých dedičov pripadá (na každého

z nich) dedičstvo v hodnote 134.461,63 € (1/6-ina zo sumy 806.769,79 €). Pokiaľ bolo plnené na dlhy poručiteľa po jeho smrti celkovo sumou 22.423.089 Sk (744.310,20 €), tak potom v zmysle § 470 Občianskeho zákonníka by s ohľadom na veľkosť dedičských podielov maloletých detí, pripadala na každého z nich úhrada dlhov v sume 124.051,70 Sk. Doposiaľ uskutočnené plnenie dedičov neprevyšuje teda uvedenú hodnotu nimi zdedeného majetku u každého z nich o 10.409,93 €. Pokiaľ teda žalovaná v Dohode z 15.04.2013 pristúpila k záväzku pôvodných dlžníkov a zároveň uzatvorila dohodu o urovaní, na základe ktorej sa zmluvné strany dohodli, že veriteľ a nový dlžník urovnávajú pôvodný záväzok tak, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi sumu 16.950,- €, znamená, že pôvodný veriteľ so žalovanou ako novým dlžníkom sa dohodli na urovaní dlhu pôvodných dlžníkov v nižšej sume, než aký v tom čase existoval, pričom vychádzajú z podmienok § 585 Občianskeho zákonníka, žalobca ako veriteľ a žalovaná ako nový dlžník mohli medzi sebou dohodou o urovaní usporiadať akúkoľvek spornosť alebo pochybnosť vzájomných práv a povinností, to sa týka aj prípadnej výšky v tom čase urovnávaného záväzku.

12. Na základe dôkaznej iniciatívy nebolo preukázané tvrdenie žalovanej, že by Dohodu z 15.04.2013 uzatvorila v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, a že by z tohto dôvodu bola Dohoda neplatným právnym úkonom. Už na základe vyššie uvádzaného konštatovania odvolacieho súdu bolo možné vyvodiť, že žalovaná urovnávala v tom čase pôvodný záväzok na základe dohody o urovaní v nižšej sume, než v tom čase existovala takáto povinnosť na strane pôvodných dlžníkov (jej detí). Z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že Dohodu z 15.03.2013 síce vypracoval žalobca, avšak do procesu jej obsahového znenia vstupoval právny zástupca žalovanej, v dôsledku čoho došlo k úprave znenia Dohody v bode 4. a 6., uvedená skutočnosť nebola medzi strana sporná. Za daného stavu bolo oprávnením žalovanej uzavretie tohto právneho úkonu odmietnuť, t.j. Dohodu nepodpísať a neuzavrieť ju za daných podmienok. Žalovanej muselo byť zrejmé, že ak obsahom Dohody je uzatvorenie nového záväzkového vzťahu - dohody o urovaní podľa § 585 Občianskeho zákonníka, aké právne dôsledky to pre ňu znamenajú. Za daných okolností preto odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že tvrdenia žalovanej o tom, že by zmluvu neuzatvárala slobodne a vážne, prípadne v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, na základe dôkaznej iniciatívy v konaní takéto tvrdenia žalovanej preukázané neboli.

13. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom bolo preukázané tvrdenie žalobcu, že je veriteľom žalovanej pohľadávky a že v spore je vecne aktívne legitimovaný - takéto hmotnoprávne podmienky boli naplnené primárne uzatvorenou dohodou o urovaní, v ktorom sa odstraňuje akákoľvek spornosť práva - vychádzajú z výsledkov vykonaného dokazovania, že žalobca sa stal nadobúdateľom pohľadávky pôvodného veriteľa ŠFRB titulom zostatku poskytnutého úveru č. 508/731/1996 poručiteľovi M. L., ktorá bola uvádzaná v uznesení o prejednaní dedičstva po poručiteľovi B. L. z 15.04.2013 č. D 742/97, Dnot 282/97 (v časti Pasíva bod 15. - pohľadávka spoločnosti ROVS JANEX, s.r.o. vo výške 6.127.591,16 Sk, ďalej v bode 15. a za bodom 17. odôvodnenia uznesenia) - na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky z 15. augusta 2003 uzatvorenej medzi postupcom ŠFRB a postupníkom ROVS JANEX, s.r.o., z obsahu ktorej (I.) vyplýva, že sa jedná o postúpenie zo zmluvy o poskytnutí úveru č. 508/731/1996 uzatvorenej dňa 05. marca 1997 v celkovej výške 20.453.000,- Sk s tým, že predmetom postúpenia bolo na istine suma 18.605.496,87 Sk a v zmysle článku II. bod 1 zmluvy, predmetom postúpenia vo vzťahu k pohľadávke uvedenej v článku č. 1 (istiny) bolo aj príslušenstvo, penále a pokuty, a to dňom uzatvorenia tejto zmluvy. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že o skutočnosti postúpenia pohľadávky pôvodný veriteľ (postupca) upovedomil listami z 25.08.2003 správcu dedičstva Ing. M. L., Okresný súd Ružomberok vo veci D 742/97, Notársky úrad JUDr. Macháčkovej. Taktiež na základe vykonaného dokazovania a doplneného dokazovania odvolacím súdom bolo zistené, že v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok sp.zn. 3C/40/2003 žalobca - ŠFRB upresnil žalobný nárok (listiny na č.l. 143 a 262 spisu), v ktorom okrem iného vo vzťahu k pohľadávke vyplývajúcej z úverovej zmluvy č. 508/731/1996 uviedol, že berie späť pôvodne žalovanú čiastku na istine 18.605.496,87 Sk, pričom nároky zo zmluvy č. 508/731/1996 čo do istiny boli riešené zmluvou o postúpení pohľadávky a dražbou. Z uvedeného vyplýva, že predmetom súdneho sporu vo vzťahu k zmluve č. 508/731/1996 bolo príslušenstvo pohľadávky vo výške 10.993.802,79 Sk žalobcom dôvodiac, že táto pohľadávka bola vymáhaná v zmysle Dodatku č. 2 k Zmluve o postúpení pohľadávky. Z uvedeného bolo možné vyvodiť, že žalobca by bol veriteľom v žalobe vymáhanej pohľadávky už aj na základe takto uzavretého zmluvného vzťahu, ak by k uzavretiu dohody o urovaní dňa 15.04.2013 medzi ním a žalovanou nedošlo. V prejednávanej veci však primárne dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy vo výške 16.599,99 € bola posudzovaná

vo vzťahu k podmienkam uzatvorenej Dohody z 15.04.2013, v ktorej sa dohodou o urovnaní odstránili všetky spornosti uzatvoreného zmluvného vzťahu a v zmysle uvedeného právneho posúdenia veci odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za správny. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na vyslovené skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa plne stotožňuje a v dôvodoch svojho rozhodnutia na ne odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Na základe uvedených skutočností, keďže súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že bolo dôvodné žalobe na uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu na základe uzatvoreného zmluvného vzťahu z 15.04.2013 vyhovieť, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

15. O trovách odvolacieho a dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 3 a § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)